

2. VAZMENA NEDJELJA: *VJERA I SUMNJA*
(Iv 20, 19-31)

U Ivanovu evanđelju apostol Toma zauzima istaknuto mjesto i značenje. Dva puta susrećemo ga kao onoga koji pita i sumnja. Prvi put kada Isus kaže učenicima: 'A kamo ja odlazim, znate put', Toma reagira: 'Gospodine, ne znamo kako odlaziš. Kako onda možemo put znati?' (Iv 14, 4-5). Drugi put kada sumnja u Isusovo uskrsnuće.

Pitanja i sumnje apostola Tome bliske su današnjim kršćanima iz dva razloga: prvi, zbog toga što je 'dječja vjera' mnogih kršćana uzdrmana naočigled velikih prirodnih katastrofa, zloće ljudi, patnje nedužnih, siromaštva i gladi u svijetu i slično; drugi razlog, zato što mnogi kršćani uviđaju da vjera i sumnja uopće ne moraju biti u suprotnosti. Crkva je sve donedavno tvrdila da je grijeh sumnjati, ali danas prihvaća ljude koji imaju sumnje i ulazi u dijalog s njima. Mnogi duhovni pisci smatraju da je sumnja pokretač vjere. Sumnja posjeduje *pozitivan vid* jer potiče čovjeka na traganje, propitkivanje, hrvanje s istinom, a sve to, naposljetku, vodi do zrele i duboke vjere. Čovjek oduvijek nosi u sebi nemir, pitanja koja traže odgovore: Koja je svrha ljudskog života? Što je smrt? Čemu se možemo nadati? Netko jednom reče da je čovjek nepopravljivo religiozan.

U svima nama krije se 'sumnjivi Toma'. U nekim životnim situacijama vjera nam se učini kao velika iluzija. Pitamo se: može li se vjerovati svim tim vjerskim tvrdnjama? Ima onih koji vjeruju samo u ono što se može dokazati. Govor o Bogu,

o uskrsnuću i vječnom životu, čini im se kao pokušaj bijega pred činjenicom smrti. 'Učitelji sumnje' (nekoć Feurbach, Marx, Freud, a danas 'novi ateisti') to izražavaju sljedećom tezom: *Nije Bog stvorio čovjeka, nego je čovjek stvorio i izmislio Boga kako bi se lakše nosio s vlastitim životom.*

"Vjerujem samo u ono što vidim! – takav pristup zbilji je vrlo ograničen i površan. U današnjemu evanđelju i apostol Toma mora nadići takav stav i 'životnu filozofiju'. Isus kaže da ima smisla vjerovati iz 'druge ruke', to jest na temelju svjedočanstva drugih. I mi smo pozvani povjerovati, osloniti se na riječ svjedoka Uskrslog Krista. Sve to, naravno, ne čini suvišnim naše osobno iskustvo vjere u Kristovo uskrsnuće. A za to često treba hrabrost da se posumnja i da se odluka vjere donose na temelju vlastitoga iskustva. Toma se htio sam uvjeriti. Osobno susresti Uskrsloga Isusa. Evanđelisti potvrđuju da se uskrsla vjera rađa preko 'opipljivoga dodira': Isusov glas Mariji Magdaleni u vrtu, Petar i Ivan posjećuju mjesto gdje je Isus ležao, učenici na putu u Emaus prepoznaju ruke koje su lomile kruh...

Kako se to danas zbiva? Preko intenzivnog proučavanje Svetog pisma, u osobnoj molitvi i meditaciji, u zajednici vjernika koja slavi euharistiju, u primanju svetih sakramenata, u susretu sa 'svjedocima vjere', to jest ljudima koji žive iz duboke vjere i zrače nadom i radošću. Sve su to 'dodirne točke' koje nam pomažu iskustveno doživjeti vjeru u uskrsnuće.

3. VAZMENA NEDJELJA: SRCE I (NE)PREPOZNATI ISUS (Lk 24, 13-35)

"Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima." (Lk 24,16). Nепреpoznati Isus – to je nit koja se provlači u pripovijesti o dvojici učenika na putu u Emaus. Slično nalazimo u glasovitom prizoru Posljednjeg suda: 'Gospodine, a kada te to vidjesmo gladna, ili žedna, ili stranca, ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne poslužismo te?' (Mt 25, 44)

Dvojica učenika ne prepoznaju Isusa. Doduše, imali su zdrave oči i mogli su sve vidjeti oko sebe: put, krajolik, ljude. Sljepoća se skrivala u njihovoj nutрини, u njihovom srcu. Pod srcem ne mislimo na srce kao fizički organ u našim grudima koji tjera krv po tijelu. 'Srce' je mjesto na kojemu osjećamo, vjerujemo i spoznajemo stvari koje nije moguće vidjeti isključivo tjelesnim

očima. Srcem vidimo dublje. *Srcem doživljavamo stvarnost.* Duhovna promjena dolazi iz srca. Učenici su morali naučiti gledati srcem. Isus im je u tome pomogao. Učenici nisu mogli shvatiti zašto je Isus trebao umrijeti. Učinilo im se da je smrt na križu dovela u pitanje sve ono što je Isus pripovijedao o Bogu i što je činio u njegovo ime. Isus im pomaže dublje shvatiti. *Odgaja* njihovo srce kako bi ono moglo učiti *unositi smisao u događaje* radi kojih se srce zatvorilo. Da bi u tome uspjeli, učenici moraju učiti *promijeniti svoju percepciju*. Od slijepih postati oni koji vide.

Euharistija je sakrament prisutnosti Uskrslog Krista. Svaki put kada slavimo euharistiju, pozvani smo prepoznati pet Kristovih nazočnosti: kada se okupljamo u njegovo ime; dok se naviješta evanđelje; u tijeku euharistijske molitve u kojoj se uprisutnjuje njegova muka, smrt i uskrsnuća; za vrijeme svete pričesti; u našem osobnom svjedočenju *izvan euharistijskog slavlja*, u našoj svakidašnjici. Neki su katolici vjeru sveli samo na primanje sakramenta, a zaboravili na svjedočenje vjere u svakidašnjici.

Za našu vjeru euharistija je iznimno važna, jer se radi o Božjoj blizini u sakramentima, u znakovima (kruh, vino) koje možemo dotaknuti, vidjeti, kušati, dijeliti. Isusova prisutnost, međutim, ne može se ograničiti tim simbolima. Kada napuštamo crkvu, ne vraćamo Isusa natrag u tabernakul. Isus nije u kruhu, nego u lomljenju kruha, u bratskom zajedništvu. Kruh je znak njegove nazočnosti, ali mi ga nosimo u našem srcu. Uskrsli Isus je po Duhu posvuda prisutan. Ne možemo ga locirati samo na jedno mjesto. Pozvani smo prepoznavati njegovu prisutnost u raznim oblicima i na različitim mjestima: prije svega, u bratu čovjeku, u međusobnom praštanju, u životnoj radosti, u primanju i pomaganju strancu, u osobnim krizama, itd. Dvojica učenika iz današnjeg evanđelja prepoznaju ga u činu gostoljubivosti.

Dolazimo na euharistiju da se učimo srcem vidjeti i prepoznati skrivenoga Krista, da imamo snage mijenjati stvari, da spoznamo vlastitu odgovornost u današnjemu svijetu. I tada ćemo kao učenici na putu u Emaus doživjeti: "Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio?" (Lk 24, 32)

4. VAZMENA NEDJELJA: ZIDOVI I VRATA (Iv 10, 1-10)

Često kažemo za neku osobu da hoće 'glavom kroz zid' ili da je netko 'poljubio vrata', to jest naišao na zatvoren stan, ured i slično. Znamo reći za neke životne situacije da smo 'naišli na zid', da se osjećamo kao da smo u slijepoj ulici na kraju koje je veliki zid. Zidovi u našem životu mogu imati različita imena: zid neljubavi i ravnodušnosti, zid šutnje, zid mržnje, zid nepovjerenja, zid starosti, bolesti, smrti... Čini nam se da u nekim situacijama nemamo mogućnosti promijeniti životni smjer.

Slika vrata predstavlja suprotnost slici zida: vrata simboliziraju otvorenost, promjenu, budućnost, dok su zidovi znakovi otpora, rezignacije, bezizlaznosti.

Isus u današnjemu evanđelju za sebe kaže: "*Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti*" (Iv 10, 9). Isus je srušio zidove neprijateljstva između ljudi, zidove koji razdvajaju ljude od Boga. Čitavi je njegov život povijest uklanjanja zidova, otvaranje vrata onima koji su bili isključeni. Isus je uklanjao zidove neljudskosti: pozivao je k sebi sve «koji su umorni i opterećeni», sve bez razlike, i zdrave i bolesne, i bogate i siromašne, i sve one koji su živjeli na rubu društva ili su bili kompromitirani vlastitim slabostima.

Isus odlučno ruši zidove ljudskih predaja, zapovijedi i zakona, tako što im udahnuje novi život, vraća im njihovo izvorno značenje, a to je da budu ljudima smjerokaz, pomoć i zaštita. On je srušio i zidove udaljenosti od Boga tako što je ljudima govorio o Božjoj blizini u slikama i prispodobama iz svakidašnjega života. I konačno, srušio je i najtvrdi i najdeblji zid u ljudskom životu, a to je zid straha od smrti: svojim uskrsnućem otvorio je vrata vječnoga života. I mi kršćani s pravom se nadamo da na kraju života ne stoje zidovi, nego vrata koja su već odškrinuta i kroz koja se probijaju bljeskovi vječnosti...

Današnje evanđelje poziva nas da uklanjamo zidove netolerancije, predrasuda, mržnje. Isus govori o ulasku kroz «uska vrata» u kraljevstvo Božje: lakše se putuje kada imamo «malo prtljage», to jest kada nismo pretrpani materijalnim stvarima, kada su naše misli usmjerene na ono što je bitno. Isto tako, metafora vrata doziva nam u svijest i *sliku ključa*: kada imamo pravi ključ možemo lako otvoriti vrata. A taj ispravni

ključ jest Isusovo evanđelje. Krivi ključ je egoizam, častohleplje, taština...

Još nešto, tko ima mnogo vrata ispred sebe, mora birati, donijeti odluku. Katkada pronademo prava vrata nakon mnogih pokušaja, a onaj tko neodlučno stoji pred vratima, nikada neće stići do cilja. I najvažnije: kada se odlučimo za Isusa, neka vrata više ne dolaze u obzir, jer su to široka vrata koja vode u propast...

Razmislimo malo o slici zidova i vrata u našem životu: kako se zovu moji zidovi? Koje korake trebam poduzeti da bih došao do vrata evanđelja? Imam li snagu da s Bogom svojim ‹preskačem zidine› i otvaram se vratima života?

Duhovnost je ‹svijet vrata›: iza jednih čekaju nas ponovno druga. Ona simboliziraju otvaranje našega duha Bogu. Često ne pogodimo i ne kucamo na njih već udaramo glavom o zid. No i to je dio našeg *duhovnog traženja*, možda njegov najvažniji dio iz kojeg najviše učimo, koji za nas ima najvrednije poruke i značenje. Svi bismo željeli preskočiti zid, preskočiti te naše suhoće, zaboravljajući da su one važne postaja na putu do Cilja. A kao takve one su nužne ne da nas slome, već naprotiv da nas stvore na novi način za šira obzorja i jasnije vidike.

5. VAZMENA NEDJELJA: ŽIVIMO LI U ‹KUĆI STRAHA?› (Iv 14, 1-12)

Čini se da strah obilježava sve faze ljudskog života. Nije li već nastajanje čovjeka u majčinoj utrobi popraćeno emocijom straha? Psiholozi govore o prenatalnim traumama, o tome kako je sami čin rođenja veliki šok za novorođeno dijete. Iz sigurnosti majčine utrobe, dijete je odjednom istjerano vani, u njemu nepoznati i novi svijet, u kojemu mora naučiti disati. Sve to izražava plač novorođenog djeteta. Svima je također poznat strah maloga djeteta koje se po noći naglo budi i traži umirujući dodir roditelja.

Na rastanku, uoči svoje muke, Isus kaže učenicima: *Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!* Čini se da Isusov poziv ne dopire do naših ušiju. Kako umiriti preplašeno srce? Zar mnogi od nas ne žive ‹u kući straha?›

Jednu činjenicu teško je danas zanijekati: postali smo nacija bombardirana neizvjesnošću, strahovima i potpuno krivim vrijednostima. U novinama i na televiziji nalazimo bogat izbor svih mogućih strahova koji oblikuju našu svakodnevicu. Mnogi

od nas žive u «kući straha» i postavljaju zabrinuta i tjeskobna pitanja. Ako čovjek radi, boji se da ne izgubi radno mjesto. Boji se hoće li dobiti plaću. A ako ne radi, strepi hoće li uopće naći posao s obzirom na vrlo malu ponudu na tržištu rada. Ljudi se boje ako otiđu u mirovinu, kako će od nje živjeti. Boje se ako se razbole, kako se liječiti. Boje se za svoju djecu jer ovisnosti ima na svakom koraku. Bilo kuda, strah svuda. Širi se kao pošast kroz sve pore društva, sije mrak oko nas i u našim srcima...

Isus u današnjemu evanđelju poziva ljudsko srce da se u vjeri prepusti s pouzdanjem i povjerenjem Bogu. Isus poziva na osobno iskustvo s Ocem koji je temelj naše sigurnosti. A sve to znači: učiti *skok vjere*. Skok vjere podrazumijeva smjelost, odvažnost, hrabrost koja razoružava strahove. Kada nam Bog postane i prevencija i lijek, svi će naši strahovi prestati. Ali mu trebamo dati prostor, otvoriti Mu se. Svu svoju sigurnost staviti u Njegove ruke. Umjesto da puštamo da nas vode strahovi, zamolimo Boga za vodstvo, prepuštajući sebe u ruke Boga živoga...

Isus nam pomaže pobijediti i najveći strah – strah od smrti - koji je u temelju svih ostalih strahova: *U kući Oca mojega ima mnogo stanova*.

I današnje drugo čitanje (usp. Dj 6, 1-7; 14) poziva da pobijedimo jednu vrstu straha: *strah od promjene*. Mnogi tradicionalno odgojeni kršćani boje se otvoriti nečemu novome, boje se promjena, radije se drže starih navika mišljenja i uhodanih obrazaca ponašanja pa i onda kada znaju da im to više ne pomaže. Riječ je o strahu 'maloga stada' koje se zatvara pred svijetom i životnim izazovima bijegom u male grupice istomišljenika. I današnju Crkvu paralizira 'strah od promjene' i poput parazita krade zdravu energiju, ne dopušta napredovati, rješavati probleme, pronalaziti nove putove do ljudi.

U tom smislu jako je poučan današnji odlomak. Apostoli sazivaju sabor i analiziraju nastalu situaciju, spoznaju da dotadašnje strukture zajedničkog rada ne odgovaraju novoj situaciji i stvaraju novu službu. Uz službu naviještanja uvode i službu poslužitelja, đakona za siromašne. Zajednica je prihvatila prijedlog apostola, biraju između sebe sedam sposobnih ljudi za službu i apostoli prenose na njih nove zadaće. Kriza je uspješno okončana, zajednica zadobiva veću vjerodostojnost i izjaravajuću snagu. Za nas je ta povijest više od jedne epizode iz najranijih razdoblja nastanka Crkve. Ona je i danas model kako bi Crkva

u svim vremenima mogla ophoditi s krizama, kako bi mogla reagirati na nove društvene okolnosti.

6. VAZMENA NEDJELJA: *VJERSKO NEZNANJE* (1 Ptr 3, 15-18)

Isus nije zahtijevao slijepu poslušnost i slijepo nasljedovanje. On odgovara na pitanja svojih učenika i slušatelja, kada oni sumnjaju, ne shvaćaju, kada su iznenađeni. Isus odbija samo ona pitanja koja su mu bila postavljena u tvrdokornosti, koja odaju zatvorenost i samodostatnost. U drugom čitanju apostol Petar poziva Isusove učenike: *Budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama, ali blago i s poštovanjem...*

U knjizi koja je nedavno izašla kod nas: *Biti katolik u kulturi izbora*, autor Thomas P. Rausch donosi rezultate nekih anketa među američkim studentima koje pokazuju da katolici najmanje znaju objasniti sadržaje vlastite vjere i svoj katolički identitet. Tužna, ali istinita činjenica koja se prepoznaje i u našim hrvatskim okolnostima: prosječni katolik slabo poznaje vlastitu vjeru. Kako je to moguće? Unatoč 20 godina vjeronauka u školama, župskih kateheza, nedjeljnih propovijedi? Još uvijek je toliko neznanje u vjerskim pitanjima. Prava mentalna konfuzija: što je vjera, a što praznovjerje, što je istina, grijeh, koji je ispravan odnos između Boga, Isusa, pape, svetaca... Sve se miješa.

Većina katolika osjeća se neugodno kada trebaju nekome ponuditi razloge vlastite vjere, obrazložiti zašto su kršćani. Neki među nama izbjegavaju takve teme jer se boje da će biti ismijani. Drugi opet, koji su školovaniji, pomisle da je današnja Crkva beznadno staromodna i nemaju volje argumentirano braniti mnoge stavove crkve u koje ni sami više ne vjeruju. U stara vremena postojala je teološka disciplina apologetika koja je bila zadužena za obranu kršćanskog vjerovanja naspram raznih krivih učenja, sumnji, optužbi u pogledu vjerodostojnosti Crkve i kršćanske vjere. Neki smatraju da kršćani danas trebaju biti 'dobre apologete' vlastite vjere u svijetu suvremenih filozofija.

U skeptičnom svijetu kršćani vjeruju da se može dosegnuti istinu. I zato bismo uvijek trebali težiti spoznaji objektivne istine, a ne *uhljebljenju* u trenutni izgled svoje subjektivne

istine. Ivan Pavao II. u enciklici *Fides et ratio* to naziva 'služenje istini': "Među raznim oblicima služenja koje Crkva ljudima treba ponuditi ona uviđa da joj je jedno osobito vlastito: služenje (*diakonia*) istini." (Br. 2) "Kod ljudi našega vremena, i to ne samo kod nekih filozofa, već su se pojavila držanja nekakvog posvuda raširenog nepovjerenja i nepouzdanja u vrlo velike ljudske spoznajne mogućnosti. S lažnom se skromnošću čovjek zadovoljava djelomičnim i privremenim istinama ne postavljajući temeljna pitanja o smislu i zadnjem temelju ljudskog osobnog i društvenog života" (br. 5). "Čovjek vlastiti život nikad ne može temeljiti na sumnji, nesigurnosti ili laži: takvo postojanje stalno bi uznemiravali strah i tjeskoba. Čovjek se, dakle, može definirati *kao onaj koji traži istinu*" (br. 28).

Što katolici čine da bi uklonili vlastito vjersko neznanje? Ne radi se samo o tome da vlastitu vjeru želimo drugima nametati. Naš je vlastiti život u igri. Zašto sam (još) kršćanin? Zašto je za mene *osobno* Isus Krist poseban, jedinstven? Zašto je katoličanstvo moja duhovna domovina? Današnji kršćani pozvani su upoznati vlastitu vjeru, imati hrabrosti svjedočiti i obrazložiti je pred drugima, ali i biti spremni u poniznosti učiti od drugih ljudi.

7. VAZMENA NEDJELJA: VJEČNI ŽIVOT (Iv 17, 1-11)

Ljudi često kažu: Što imamo od toga da sam kršćanin i da idem u crkvu? Da svoj život usmjerim po evanđelju? Što mi vjera daje?

Vjera ima dvije dimenzije: *eshatološku* (usmjerena na budućnost, na vječni život, nebesku sreću) i *ovozemaljsku* (ta se tiče *kvalitete* našeg sadašnjeg života). Danas je važno istaknuti dimenziju vjere koja nas uči 'umijeću življenja' (*ars vivendi*), mudrom ophođenju sa životnim izazovima, vlastitim mislima i emocijama, najdubljim pokretima naše nutrine. Biblijska vjera u uskrsnuće samom svojom nutarnjom logikom ne usmjerava naš pogled samo prema vječnosti i 'duševnom spasenju' nego i prema tjelesnom životu u ovom konkretnom svijetu.

Od Uskrsa slušamo tekstove u bogoslužju iz evanđelja po Ivanu. Što je apostolu Ivanu bilo osobito na srcu da prenese budućim naraštajima? Isus je donio ljudima 'vječni život'. U

današnjemu evanđelju čitamo: “A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao – Isusa Krista” (Iv 17,3)

Tradicionalno shvaćeno, izraz ‘vječni život’ doziva u svijest život onkraj smrti. To, međutim, ne odgovara potpuno onome što su mislili evanđelist Ivan i Isus. ‘Vječni život’ znači: ‘novi život’, ‘istinski život’ ili ‘ispunjen život’. On počinje ovdje i sada, u trenutku u kojemu se odlučujem za vjeru u Isusa Krista. Novi zavjet prepoznaje dva tipa ljudske egzistencije (R. Bultmann). Prvo, tu je nevjerujuća, neotkupljena egzistencija, što je neautentični oblik egzistencije. Ovdje pojedinac odbija sebe prepoznati onakvim kakvi doista jest: stvorenje čije dobro i spasenje ovisi o Bogu. On je samodostatan i sputan prolaznim materijalnim poretkom.

Ovom neautentičnom obliku ljudske egzistencije Novi zavjet nudi oblik vjerujuće, *otkupljene egzistencije* u kojoj se napušta sva sigurnost koju smo sami stvorili, a pouzdajemo se u Boga. Uviđamo iluziju svoje samodostatnosti i umjesto toga pouzdajemo se u Boga. Krist je omogućio i učinio dostupnim autentičnu ili otkupljenu egzistenciju, a sveti Ivan to u današnjem evanđelju naziva ‘vječni život’.

No, i to još zvuči apstraktno i općenito. Što se točno misli pod tim? ‘Vječni život’ znači: upoznati, ljubiti i slijediti Isusa. Sveti Ivan tu misao izražava služeći se slikovitim jezikom. Isus za sebe kaže: ‘Ja sam kruh života. Tko k meni dođe, neće ogladnjeti... Ja sam svjetlo svijeta... Ja sam vrata... Ja sam Pastir dobri, Ja sam put, istina i život, Ja sam trs, a vi loze...’

Dok razmišljamo o ‘vječnom životu’, uvijek treba imati na umu da smrt i uskrsnuće postoje ne samo na koncu nego i *usred* života. Otuđenost i izopačeni odnosi među ljudima; deficit smisla, anonimnost i apatija; nepravda i ideološka laž; ‘volja za moć’ i egoizam; bijeg u opijate i konzumizam; trgovina ljudima i komercijalizacija ženskog tijela – sve su to različiti oblici smrti ljudskog života usred života. Kraljevstvo Božje – novi Božji svijet – kao središnji sadržaj Isusova naviještanja, u svojoj punini nastupa doduše tek na koncu vremena, ali se ono u Isusovu životu već očitovalo, te je ostvarivanje toga Kraljevstva u svijetu, kao borba protiv smrti u svim njezinim oblicima, temeljna kršćanska zadaća, i način na koji vjernici uskrisavaju već *prije* smrti (I. Bubalo).

DUHOVI: ROĐENDAN CRKVE
(Dj 2. 1-11; Iv 20, 19-23)

U ozračju duboke potištenosti i straha započinje današnje evanđelje. Mali krug Isusovih prijatelja. Zaključali se, zbog straha. Napustila ih je sva hrabrost. Isus je mrtav. Čini se da je sve propalo. Mala, preplašena grupa ljudi koji više ne znaju kako dalje. Neočekivano pojavljuje se Isus posred njih: 'Mir vama! Primite Duha Svetoga!' Sve se odjednom mijenja. Strah je iščeznuo i nastala je radost, pouzdanje. Primaju poslanje: 'Kao što je mene Otac poslao, tako i ja šaljem vas!' Shvaćaju da svijetu trebaju donijeti Isusovu radosnu vijest. Ni sami ne znaju kako to izvesti, ali započinju. I odjednom neslućena snaga u njima raste. Sada znaju: On je s nama. Kristov duh prati nas i jača. To su Duhovi: Isusov Duh daruje hrabrost, neustrašivost, uklanja strah. Njegov Duh daruje nadu i pouzdanje, pobjeđuje rezignaciju. Njegov Duh daruje vjeru, uklanja osjećaj da je sve uzaludno.

Zar današnje evanđelje ne bi moglo progovoriti i našim strahovima od budućnosti, našoj umornosti, rezignaciji? Ne radi se o jeftinom optimizmu. Uskrslu Krist koji susreće svoje učenike nosi na sebi tragove (rane) okrutnoga mučenja. Ne obećava nam da će nas poštediti razočaranja i neuspjeha. Ali obećava da će uvijek s nama biti. Patnja nije prešućena. On obećava svoju blizinu, svoju pomoć, svoga Duha Tješitelja. To je optimizam uskrslu vjere, naučeni optimizam, optimizam širom otvorenih očiju. On nas šalje u svijet pun problema i proturječnosti. Smijemo li se pouzdati u Isusov Duh? Vjerujemo li da Duh Sveti i danas djeluje i pokreće ljude na dobro? Vjerujemo li još u Duha Svetoga?

Slaviti Duhove znači čuti *poziv na povjerenje!* Biti uvjeren da naš svijet nije predan na milost i nemilost kojekakvih slijepih sila, već je to uvijek Božji svijet u kojemu djeluje Duh Sveti. Slaviti Duhove znači imati povjerenje da se isplati živjeti, boriti, djelovati u ovom svijetu. Slaviti Duhove znači vjerovati da se ipak nešto može učiniti, upaliti svjetiljku, a ne proklinjati tamu.

Poruka Duhova ne može se svesti 'na počivanje u Duhu', na sterilne 'emocionalne izljeve' tipa: 'Isuse, volim te!' Poruka Duhova odlučan je *poziv na djelovanje!* Djelujemo li nošeni Isusovim Duhom? Kako će svijet sutra izgledati, to se danas odlučuje. Kakav ćemo svijet ostaviti budućim naraštajima?

Zauzimamo li se za socijalnu pravednost? Zaustavljamo li se pred prizorima tuđeg stradanja?

Kao kršćani nemamo čarobni štapić koji će riješiti sve probleme. Ali smijemo imati povjerenje da Duh Božji djeluje na zemlji, u ljudima, u svima nama. Ta vjera uključuje i spremnost da prihvatimo poticaje Duha Božjega! Nema razloga za rezignaciju, obeshrabrenost, ali također nema mjesta ni samozadovoljnoj komotnosti i pasivnosti koja sve ostavlja po starom.

Duhovi su rođendan Crkve. No, naša Crkva nije neka atraktivna, mlada žena, nego stara dama. Na njezinu licu prepoznaju se tragovi duge povijesti. Preživjela je mnoge teške povijesne epizode... Današnji odlomak iz Djela apostolskih opisuje kako je Duh Sveti ispunio mladu zajednicu poput oluje, riječ je o pokretu, proboju, napuštanju bojažljivosti, o vatri i strasti... Bilo bi lijepo kada bi se i danas tako nešto dogodilo u Crkvi: oduševljenje, pokretljivost, odlučnost, odvažnost. Himni Duhu Svetom pozivaju na životnost, a ne na uspavanost. Mi smo ti koji držimo Isusovu poruku budnom. Svaki dan imamo priliku unijeti pozitivna iskustva, 'silu odozgor' u naš život, u naše kršćanske zajednice. Dopustimo da nas Duh Sveti pokrene!
Od nemara za nadahnuća tvoja, oslobodi nas Gospodine!